

Christus van
ers waren,
overigens
en wil de
het beled,
eenvoudig
in insloot,
f dat men
ken saam
hting van
g ging,
eformeerde
publiek of
g aan het
juist ruste-
ndrungen.
toover het
op die wijs
n; en dan
g; een Ge-
te Remon-
provinciale
nga zegt
s (dus hui-
kon voor-
terale over-
buiten het
ie Utrecht
ijk in had-
elijk ge-
geplaatst.
nga is dus
dolerende
rband ver-
et de plaat-
wel zagen,
tegen ons
het kerk-
reformeerde
kerken ze
is project
 hadden de
ke wetten"
da zouid
ok destijds
nd zouden
s het beter
p dit stuk
dan alleen
juist. Doc-
ze lief, liepen
s.
inciën waar
hielp heer
r niets, en
ond nieuwe
erkverband
g waren ze
tot officieus
het officieel
i. Wielenga
angetoond,
erken doen,
aetzeldie is,
in de 17e
dingen: 1°.
de dwaling
e af wie in
; en 3°. orsd
op eigen
a den steek
dingen: 1°.
de dwaling,
letterij en
mbtsdragers
of afval nog
len we prin-
cipiaal kerk-
reformeerde;
erkverband
staande ons
etzeldie, en
in oorzaak,
t, maar hun
onze eigen
ierdoor het
en naam te
eken, waarin
n school, en
bijkomstig
rmond voel-
te in het
stigt is, en
het wezen
publiek. Een
niet, en ook
teover staat,
g, waar ook
e.
blieke kerk
waar ook,
taande, kan
w, van geen
n of dorpen
erheid trake-
kerken aan
te Overheid
sen een pu-
bliezen enz.,
betaald, en
r wat men
meerden in
e kerk zich
en een andere
istorisch het
erende haar
enlijke aard,

het bepaald karakter van een dolerende kerk bestaat hierin, dat zij, naar de uitspraak van Koning Jezus, en niet naar de uitspraak der Overheid rekenend, met opoffering van de gunste der Overheid, voortgaat Gereformeerde kerk te zijn, tegen wat zij beweert kerk te zijn in.
Dit is het wezen der dolerende kerk. Al wat nu het kerkverband raakt, is hier bijkomstig voor.
Niet onverschillig, dit zeggen we niet. Maar bijkomstig in dien zin, dat het niet het wezen raakt.
Onze Nederlandsche Kerk te Londen staat buiten Kerkverband. Toch zou het hoog plicht en hooge roeping zijn der Gereformeerden in de kerk, om tegenover den ongereformeerden Kerkeeraad, aanstonds dolerend op te treden, met verlies van kerk en traktement, maar met behoud van de Confessie.
En omdat derhalve het doleren ook doorgaat waar gansch geen Kerkverband is, kan nooit in het Kerkverband voor het dolerende karakter van een kerk het wezen liggen.

Voor eenigen tijd verklaarde schrijver dezes, na kennis te hebben genomen van het vonnis der kerkelijke besturen, waarbij 75 Opzieners en Armverzoorgers te Amsterdam ontzet werden uit hun ambten, hier van dit:
En dit alles, deze opeenhoping van rechtsverkrachting, machtsoverschrijding en daden van geweld tot het beletten van de bediening des Woords aan vijf leeraren, dit alles grijpt nu plaats en is geschied, waarom?
Uitdrukkend, omdat een aantal leden van den Kerkeeraad naar plicht en geweten gestemd hebben over een inkomend voorstel.
Want wel wele men, heel deze schorsing en heel dit kerkelijk schandaal is in het leven geroepen, omdat eenige leden van den Kerkeeraad ja hebben geantwoord op de vraag van den Voorzitter, of zij zekere voorgestelde wijzigingen in de instructie der kerkeoogdij goedkeunden.

Reeds meer dan eens heeft zekere pers deze woorden overgedrukt, om hiermee, zoo ze waande, het bewijs te leveren, dat ook Dr. Kuypers nu zelf erkende, dat deze tuchtaak buiten de belijdenis stond, en alleen om de kerkelijke goederen ging.
Hierop is dezerzijds niet geantwoord.
Nu Dr. K. in tien en nogmaals tien stukken op allerlei wijs en onder allerlei bewoording, duidelijk, overduidelijk, te duidelijk schier, zoo voor als na de ontzetting, heeft betuigd en voor God en menschen als zijn opinie beleden: dat heel deze tuchtaak uitsluitend is aangelegd om de trouwe warmte der gemiddelden van Gods Woord waartehouden, en dat de Beheersquaestie er slechts voor is geschoven. — nu wist de redactie van ieder blad dat bovenbedoelde woorden overdrukte, met de bedoelde bijvoeging overdrukte, dat ze hiermee oneerlijk spel speelde en opzettelijk haar lezers misleidde.
Nu wist elk dezer redacties, dat Dr. K. in de bedoelde woorden volstrekt niet op de oorzaak, maar uitsluitend op de aanleiding tot deze tuchtaak wees.
Meer nog, nu wist elk blad, waarin deze oneerlijkheid begon wierd, dat Dr. K. in de bedoelde woorden niet uitsprak, wat zijn opinie was, maar slechts weergaf, wat bewoord werd door het vonnis.
Bij zoo taastbaar oneerlijk spel, kan daarom tegenspraak ook veilig achterwege blijven.
Men wist wel beter, ook zonder dat er onzerzijds protest kwam.
Nu we echter tot ons leedwezen bespeurden, dat ook Ds. Schouten van Utrecht op bl. 15 en 16 van zijn jongste brochure, onder zijn naam, nogmaals hetzelfde spel spelen dorst, nu wordt waarschuwende plicht.
Of mag men het zwijgend aanzien, dat goede, vroege mannen, door partijzucht verblijnd, zich aan dergelijke tastbare oneerlijke praktijken bezondigen?

De Volkskerk.

Het feit, dat het denkbeeld van een Volkskerk in strijd is met de belijdenis der eenigzins Verkiezing, staat dus boven bedenking vast, en reeds te dezer oorzaak kan een Volkskerk nooit passen in een Gereformeerde Belijdenis, die het „hart der kerk“, d. i. het „cor ecclesiae“ juist in de vrijmachtige verkiezing tot zaligheid vindt.
Doch hiermee is niet genoeg gezegd. Er dient ook met het Verbond gerekend. Niet zoals de halve Arminianen van onzen tijd dit bedoelen, ten einde het Verbond uit te spelen tegen de Uitverkiezing, en zodoende feitelijk de belijdenis der Uitverkiezing te vernietigen.
Neen, maar in dien ernstigen zin, die de Uitverkiezing juist bevestigt.
Ziehier, hoe dit laatste bedoeld is.
Bijaldien de Uitverkiezing bij den dag ging, en de Heere onze God niet van eeuwigheid af de zijnen had uitverkoren, maar elken morgen uitging om zielen te vangen, en dus op elken morgen pas die zielen verkoos die Hij dien dag met genade drenken zou, zoo kon er van een Verbond geen sprake zijn.
Al het verleden zou er dan niets toe doen; er zou geen voorbereidende genade wezen; alle kinderdoop zou wegvallen; „morgens zou iemand verkoren worden, en 's avonds wedergeboren zijn, en hij den dag daarna als bejaard persoon moeten gedoopt worden.
Het stelsel der Baptisten.
Nu is dit daarentegen niet zoo. God de Heere verkiest niet 's morgens, om 's avonds weder te baren, maar verkoos van eeuwigheid af, en hiervandaan nu komt het, dat een gouden draad van goddelijk voorbestel bestel van het paradijs af door alle

volk en geslacht en familie loopt, die een wedergeborene en een verkorene op een of andere wijze niet het verleden dier geslachten verbindt.
Reeds als een kind dat verkoren werd geboren wordt, is het dus reeds in Gods oog begenadigd. Het is niet als een niet verkorene, maar komt er reeds toe. En daarom moet het reeds als kind gedoopt worden. De Doop is de aanduiding van dien gouden draad. En alleen omdat de mensch dien gouden draad in het kind niet onderscheiden kan, daarom worden er dan gedoopt, over wier aanzijn die gouden draad niet doorloopt. Beter dat tien den Doop ontvangen, bij wie het niet zoo is, dan dat één den Doop zou missen, bij wien Gods oog den gouden draad ziet.
Minder scherp en met andere strekking mag dit niet gezegd worden. Want wie de voorbereidende genade tot een soort erfzegen wilde vervalschen, of ook de daad der wedergeboorte ook maar met een enkelen vezel wilde doen voortkomen uit wat reeds aanwezig was, zou terstond terugvallen in het Arminianisme, ook al deed hij zich nog zoo Gereformerd voor.
De Verkiezing, omdat ze van eeuwigheid is, eischt en onderstelt dus dat die gouden draad van Gen. 3: 15 af door heel de generatie der menscheid ging. En dat niet slechts om de keten der geslachten, maar ook om de middelen der genade, die even eeuwig als de Verkiezing bepaald zijn. Want, al moet strak en stijf volgehouden, dat er van erfzegen geen sprake kan zijn, en dat de daad der wedergeboorte absoluut is, toch dient er op gelet, dat de roeping óók uitwendig is, en dat dit uitwendige der roeping in verband staat met de uitwendige inrichting der kerk. Alsook dat het karakter en de aard der gaven die in den wedergeborene zullen uitkomen, saamhangen met zijn persoonlijkheid en omgeving, en dat deze persoonlijkheid en deze omgeving weer niet los zijn te denken van zijn vader en moeder en daarachterliggende familie en omliggenden levenskring.

En deze drie nu: 1°, die gouden draad; 2°, die aaneengesnelde voortgang der uitwendige roeping; 3°, die invloed van het voorgeslacht en van de omgeving op de vorming der nieuwe persoonlijkheid, die zijn het die in rechtstreeks uit het eeuwig karakter der Verkiezing voortvloeien, én even rechtstreeks het Verbond eischen.
Want in het Verbond der genade ligt juist dat eeuwig en nooit pas ontstane; dat vloeit uit het Besluit; dat drijven op het Woord der Belofte; dat in verband staan met alle kinderen Gods van het paradijs af; dat drinken uit den beker, waaruit de geslachten vóór ons dronken; dat zijn wat men is in verband met wie voor ons waren en om ons zijn; kortom die heilige belijdenis, dat onze toebereiding niet een incidenteel iets is dat op zichzelf staat, maar een daad in het Verbond, waardoor we aan het eeuwige, én aan de voorgeslachten, én aan wat om ons is, vastliggen.

Verkiezing en Verbond mogen dus nooit gescheiden. Nooit mag de Verkiezing misbruikt, gelijk de Baptisten dit doen, om het Verbond te vernietigen, en nooit het Verbond, gelijk de Arminianen en Coccejanen dit deed, om de Verkiezing tot een woenspel te verlagen. Beide moeten in onderling verband geterd en beleden. Men moet gevoelen dat er zonder Verbond geen verkiezing van eeuwigheid zou zijn, en omgekeerd dat een Verbond zonder verkiezing uit zou loopen op een menselijke protneming.
Maar zoo opgevat; en dit is het wat onze vaders met de Verbondsleer beleden; dan sluit de belijdenis van het Verbond ook elk denkbeeld van Volkskerk uit.
Dan toch vindt ge dat het Verbond wel in de bedeeing der schaduwen in nationale banden lag, en wel eer de Christus kwam in een Volkskerk was besloten, maar dat juist de strekking en de bedoeling van den band des Verbonds is, om uit en onder alle naties een nieuw en eigen volk geestelijk tot een nieuw Verbond saam te binden.

Ging de Volkskerk door, dan viel het Verbond. Immers dan ware het Volksverband van de onderscheidene naties van zelf en ongedwongen het eenige Verbond dat men noodig had; en zou er voor een ander Verbond en Verband daarnaast en daarin geen plaats zijn.
Nu daarentegen de roeping Gods door alle naties gaat, en Hij uit al die volken saam zich een eigen volk afzondert en als volk verbindt, nu is voor die groepen een nieuw Verbond noodig, juist opdat ze in hun Volksverband niet zouden ondergaan.
Het Verbond des Nieuwen Testaments staat dus onder de bedeeing der vervulling lijnrecht juist tegen het Volksverband over.
Wie vader of moeder liefheit boven mij, zegt Jezus, is mij niet waardig. Wie den wille doet van mijn Vader die in de hemelen is, die is mijn vader en moeder en broeder en zuster. En het is niet dit zeggen, dat de Heere zelf de oprichting van zijn Genadeverbond in dien nieuwen vorm, dien het, na Israëls ondergang, in de bedeeing der vervulling kreeg, eens voor altijd van den band van het nationale volksleven heeft losgemaakt.
Een kind van God behoort tot een zelfde volk met alle Russen, Amerikanen, Fransen en Chinezen en Joden, die den Heere zijn toegebracht, en het is het Genadeverbond, dat hen allen saam in dezen internationalen band vereenigt.

Wie voor de Volkskerk ijvert, moet er noodwendig toe komen, om zijn volk en vaderland liever dan den Heere Jezus te hebben, en gaat dus op een lijn, waar het einde wordt; zijns niet waardig. Wie het in een Volkskerk zoekt, gaat in tegen Jezus'

woord, dat de geestelijke maagschap de maagschap des bloeds in zijn Koninkrijk vervangt.

Met de Volkskerk dus is voor geen Verbondsbelijdenis plaats meer. En wie dit met onze Gereformeerde vadersen belijdt, moet juist door de kracht der Belijdenis de innerlijke onwaarheid der Volkskerk teruggedrijven.

KUYPER.

Buitenland.

Deutschaand. Kiesrecht der Gemeentelieden De Gereformeerde bond en de leer der verkiezing.

De kerkelijke besturen van de Evangelische kerk van Duitschaand, vooral in Pruisen, meenden een daad van grootmoedigheid te verrichten, toen zij den gemeenten de vrijheid warden hare eigene leeraren te kiezen; deze verkiezingen worden echter steeds afgewisseld door benoemingen van predikanten door de besturen.
Dit werkte goed in gemeenten waar de gemeente veel belang stelde in het bezitten van een waardig Evangeliedienaar, waarin eene kern van Evangeliebelijders gevonden werd, en waar men geneigd was voor het onderhoud van den predikant offers te brengen.
Doch zulke gemeenten worden er weinige gevonden. Er zijn leden van de Evangelische kerk te over, die al sedert jaren niet meer naar de kerk omzien, maar welke zich bij de verkiezing van een predikant beginnen te roeren. Men wil dan een recht sverdraagsaam" of nog liever een „vrijzinnig" man tot predikant hebben. Dit streven vindt men ten enkel bij de zoogenaamde „gebildete" heeren, zooals men in Duitschaand „het denkend deel der natie" noemt, maar ook bij het landvolk. Hoe meer men verwacht kan dat een predikant alles zal laten loopen gelijk het gaan wilder hoe meer men denkt dat hij zijn ambt zonder ernst of kracht zal bedienen; hoe meer men erkent dat hij geene vermaningen zal geven, — hoe eer hij de man van de meerderheid der zoogenaamde vrijzinnigen zijn zal. De ervaring heeft geleerd, dat er maar weinige gemeenten gevonden worden, die herders en leeraren begeren, welke met kracht en beslistheid de Evangelische leer voorstaan. Dit is niet alleen het geval in de grotere steden, maar ook in de kleinere, ja zelfs in de dorpen, die in de nabijheid van steden gevonden worden. Ja, het geschiedt zelden, dat de meerderheid in eene gemeente een predikant verlangt, die met beslistheid de belijdenis der Evangelische kerk is toegedaan. Waar zulke gemeentelieden gevonden worden, vormen zij eene minderheid, in de kerkeraden zijn zij haast niet vertegenwoordigd, want liefg houdt men hen buiten alles.

Het spreekt wel vanzelf dat er onder deze omstandigheden vele onwaardige predikanten gekozen worden. Wanneer de gemeente vacant geworden is en zij aan de beurt is om een Evangeliedienaar te beroepen, wordt het „slaster" maar, er blijft altijd iets van hangen" minschtoots in toepassing gebracht, terwijl uitwendige dingen en eigenschappen, als de houding van een candidaat, zijn stem enz., slechts bij de keuze den doorslag geven. Een Duitsch kerkelijk blad zegt zelfs dat de ervaring heeft geleerd, dat ook sommige karakters, van welke men iets heters verwacht had om een vurig gewenschte plaats te verkrijgen, zekere zwakte en toegevendheid toonen, hunne beginselen in zekere mate onrouw worden en zich dan op een verkeerd weg begeven. Het is ontmoedigend voor een vriend van de Evangelische kerk, wanneer hij moet gewaar worden, dat onkerkelijke burgemeesters en niet minder schoolmeesters, die geen meesters in hunne scholen zijn en ook geen herder en leeraar op den kansel en in de gemeente wenschen, beslissen, wie tot predikant zal worden benoemd.

Met bezorgdheid ziet men de toekomst der Evangelische kerk tegemoet. Wanneer men overmerkt, dat er tegenwoordig zooveel studenten in de theologie gevonden worden, dan zal de strijd om een predikantsplaats te verkrijgen, zwaar worden.
Reeds wordt aangeraden dat een candidaat voor een predikantsplaats na zijne proefpredik en na met de jeugd gecatechiseerd te hebben, alleen door den vergaderden kerkeeraad ontvangen zal worden. In die vergadering kan er van gedachten gewisseld worden, terwijl het bezoeken van gemeentelieden aan hunne huizen, gelijk dit gebruikelijk is, behoort te worden verboden.
Wij willen aannemen dat indien deze maatregel wordt doorgedreven, er wel een einde komen zal aan vele kuiperijen, doch wij meenen dat niet ingezien wordt wat de grondstof is, waardoor de jammerlijke dingen ontstaan, welke hierboven werden beschreven. In Duitschaand, gelijk in de Ned. Herv. kerk, is de belijdenis aan het stemrecht gebonden, in plaats van het stemrecht aan de belijdenis. Op zich zelf beschouwd zijt er geen kwaad in of is er niets tegen, dat eene gemeente haar eigen herder en leeraar kiest, indien maar toegezien wordt, dat niet zij mogen stemmen, die met de belijdenis der kerk hebben gebroken.

Gelijk men weet, bestaat er in Duitschaand een Gereformeerde bond, waarvan de Reformirte Kirchenvereeniging het orgaan is. Veel is er voor te doen geweest voortdat men had vastgesteld welke positie de bond zou innemen tegenover de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken, inzonderheid tegenover het „cor ecclesiae," de leer der verkiezing.
Naar aanleiding van eene uitgave van Dr. Erhard, waarin kritische aanmerkingen op de leer van de praedestinatie gemaakt worden, waardoor wederom tegenschriften zijn uitgelekt, heeft de redacteur van de Ref. Kirchenvereeniging noodig geacht, opnieuw uiteen te zetten op welke leerstellingen de bond rust.
In het algemeen merkt dit blad op:
1. dat de bond geen kerkvergadering is, welke in vraagstukken de leer, den eeredienst en de regering betreffende, eene beslissing nemen kan, maar eene vrije vereeniging van gemeenten en gemeentelieden tot wederkerig hulpbetoon, op grond van de in Duitschaand terecht bestaande leerlingen en inrichtingen van de gereformeerde kerk;
2. daarom heeft zich de bond op den grondslag van de in de Duitse Gereformeerde kerk rechtens en historisch geldende leerlingen en ordeningen te plaatsen, zonder aan deze iets af of toe te doen,
3. of de bond kan niet oordeelen over leerbepalingen, die door enkele leden of door enkele gereformeerde kerken beleden worden, welke

buiten de overeenstemming (concensus) der gereformeerde kerken liggen;

4. als concensus van de gereformeerde belijdenisschriften in Duitschaand is algemeen, te allen tijde en zoo ook door den bond de Heidelberger Catechismus erkend geworden.

5. Evenzoo is erkend, dat de leer van de absolute praedestinatie volgens den Heidelberger Catechismus wel recht heeft, maar niet verplichtend is, zoodat zij niet als voorwaarde van toetreding tot den bond kan gesteld worden, waarbij evenwel het recht aan kerkelijke lichamen tot het stellen van zulk eene voorwaarde binnen hun gebied niet wordt ontkend;
6. verhandelingen over betwiste leerstukken kan en zal de bond niet buitensluiten, doch spreekt daarbij de verwachting uit, dat zij in den geest der waarheid en der liefde en met wederkerige waardering op grond van Gods Woord zullen plaats hebben.

Ons dunkt, dat de bond op deze grondslagen gevestigd blijvende, geen middel zal kunnen zijn, om de slapende Gereformeerde elementen in Duitschaand te doen ontwaken. Zijn baazijn geeft een te onzeker geluid.

China. Veranderde houding der regering ten opzichte van het Christendom.

Bekend is het, hoe ongeveer sedert een jaar in China de gemoederen fel gebeten waren op de Christelijke zendelingen en op de Chinezen, die het heidendom hadden afgezworen, om het Christendom te omhelzen. Het kwam zelfs hier en daar tot bloedige botsingen. De Chinese bekeerlingen waren echter niet tot afval te brengen. Gelukkig dat de gezondheid der regering te hunnen opzichte geheel is omgekeerd. In de laatste maanden is door den keizer van het Hemelsche rijk proclamatie op proclamatie uitgevaardigd, om het Chinese volk te vermanen, in vrede met de Christelijke zendelingen en hunne volgelingen te leven; waarin tevens verklaard wordt dat de Christelijke godsdienst den mensch leert goed te handelen, en deswege dient geerbiedigd te worden.
„Deze documenten," zegt de correspondent van de Engelse Times, „zijn in zoovele deelen van China verspreid geworden, dat er uit blijkt dat elke onderking over de achttien provinciale instructies op dit punt schijnt gekregen te hebben. Kennelijk wijl de regering eene beweging over het geheele verbasingswekkend groote rijk in het leven roepen, om de geheele bevolking het gevaar, dat in de vervolging der zendelingen van de Christelijke kerk en der inlandse Christenen, gelegen is, te doen zien. Ook schijnt zij te verlangen dat valsche voorstellingen omtrent de leer van de apostelen van het Christendom, welke bij het Chinese volk gevonden worden, zullen worden weggenomen.

Men heeft deze daden van den Chineseen keizer vergeleken met het edict, dat Constantijn de Groote liet uitgaan, toen hij den Christenen vrijheid van godsdienst verzekerde. Hierin moege iets overdreven gelegen zijn, maar toch konden de proclamaties der Chineseen regering, waarbij tot verdraagsaamheid ten opzichte van de belijders van het Christendom wordt aangespoord, wel het begin zijn van eene machtige beweging.
Maar aan welke omstandigheid is dit middellijk te danken?
De Markies Tseng, welke jarenlang Chineesch gezant geweest is bij het Engelsche hof, een door en door bekwaam man, die door zijn beleid voor eenige jaren een oorlog tusschen China en Frankrijk wist te voorkomen, schijnt, nu hij in zijn vaderland is teruggekeerd, een weldadigen invloed op de regering van zijn land uit te oefenen. Den tijd, dien hij in Engeland doorbracht, heeft hij besteed om alles met eigen oogten te bezien. Hij bezocht zelfs de vergadering van de commissie der Vrije Schotische kerk. Hij is zeer welwillend gezind ten opzichte van de Christenen en van het Christendom, en daarom mogen wij de jongste edicten van den keizer allerwaarschijnlijkst aan zijn invloed toeschrijven.

China telt meer dan 400 miljoen inwoners, d. i. honderdmaal meer dan Nederland. Geen land is dichter bevolkt dan het rijk, dat zich „Hemelsche" noemt. Doch ook schier geen land, waar de zending met meer bezwaren te worstelen heeft dan juist in China. Het allerijkelijk zedebederf wordt in dat land gevonden; wat door sommigen de godsdienst der Chinezen genoemd wordt, is niets anders dan de meest openbare dienst van den onrechtvaardigen Mammon.
Eerst in het begin van deze eeuw is men begonnen pogingen aan te wenden, om in dat groote rijk het Evangelie te laten verkondigen. De eerste zending, die het waagde om in China het „vischnet van het Koninkrijk Gods uit te werpen, was Robert Morrison, welke in 1807 te Makao aankwam. In Chinese kleding ging hij het land door, om op die wijze zonder argwaan te wekken de taal en de zeden der Chinezen te leeren kennen. En welk een reuzenarbeid heeft die dienstknacht Gods verricht door den Bijbel in het Chineesch te vertalen! Hij stierf in 1834 in de vaste hoop, dat ook China eenmaal het Christendom zou aannemen. Nadat het ijs door Morrison gebroken was, kwamen nog bij zijn leven andere zendelingen met hem arbeiden. Onder deze onderscheidde zich vooral Gutzlaff, die de apostel der Chinezen genoemd wordt.
Tegenwoordig arbeiden 30 zendinggenootschappen in het groote rijk. Maar wat zijn de beschikbare krachten bij het onafzienbaar arbeidsveld?

WINKEL.

Inwendige Zending.

Aan het volgende zij hier nog bijtijds een plaatsje vergund; we voegen er bij, dat mochten de omstandigheden een anderen tijd gewenscht maken, dit niet ter zake afdoet.

Gebedsvereening tot heilijng van den Rustdag.

De ten vorigen jare ook hier te lande verspreide oproeping, uitgaande van dit genootschap, 'twek over heel de wereld zijn vertegenwoordigers heeft, vervechten in niet minder dan 14 talen: Engelsch, Hoogditsch, Fransch, Nederlandsch, Deensch of Noorsch, Hongaarsch, Boheemsch, Italiaansch, Spaansch, Grieksch-Turksch, Armenisch-Turksch, Bulgaarsch, Armeenschen en Arabisch. Verspreid werden 220,000 exemplaren, d. i. meer dan eenig jaarsinds de stichting der Vereeniging in 1878. Ook zeer vele bladen bevorderden de verspreiding, en het uitvoerig verslag toont hoezeer de belangstelling in de Christelijke heilijng van den Rustdag overal toeneemt. Men weet, hoe zulks ook ten ontzen het geval is en o. a. het Haagsch

genootschap krachtig in Nederland is begonnen te arbeiden.

De oproeping luidt aldus:
Regende Samenkomst
(in elke plaats waar men zich daartoe wil vereenigen), van 10—17 April 1887.

Ex. 20: 8. Gedenk den Sabbatdag, dat gij dien heiligt.
Openb. 1: 10. Ik was in den geest op den dag des Heeren.
Matth. 17: 19. Indien er twee van u op de aarde samenstemmen over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, die zal hun geschiedt van mijn Vader, die in de hemelen is.
De volgende onderwerpen worden aangegeven:
1. Dat allen, die nu gedwongen zijn te werken op den dag des Heeren, rust mogen hebben; en dat allen die rust hebben of verkrijgen, den dag in den dienst der Heeren doorbrengen.
Het getal dergenen, die werken op den dag des Heeren, is zeer groot, maar nog groter dat derzulken, die van arbeid vrij, den dag doorbrengen in wereldsch genot. Zulke menschen zijn dubbel schuldig, want zij handelen niet slechts vlak tegen Gods gebod in, maar dwingen ook anderen, te werken voor hun genot. Door Zondags-te reizen met de stoomboot, den spoorwagent of de tram, maakt men dat talloos velen in de Christelijke wereld dan moeten werken, en geen gelegenheid hebben den Heere op zijn dag te aanbidten. Het bezoeken van tentoonstellingen, museums enz. veroorzaakt een zelfde kwaad. Mogen allen, die van aardschen arbeid op den Rustdag vrij zijn, dien voortaan besteden in de vreeze Gods, en zorgvuldig nijdjen wat anderen onnooedig werk bezorgen?

2. Dat allen, die nu gedwongen zijn te werken op den dag des Heeren, rust mogen hebben; en dat allen die rust hebben of verkrijgen, den dag in den dienst der Heeren doorbrengen.
Het getal dergenen, die werken op den dag des Heeren, is zeer groot, maar nog groter dat derzulken, die van arbeid vrij, den dag doorbrengen in wereldsch genot. Zulke menschen zijn dubbel schuldig, want zij handelen niet slechts vlak tegen Gods gebod in, maar dwingen ook anderen, te werken voor hun genot. Door Zondags-te reizen met de stoomboot, den spoorwagent of de tram, maakt men dat talloos velen in de Christelijke wereld dan moeten werken, en geen gelegenheid hebben den Heere op zijn dag te aanbidten. Het bezoeken van tentoonstellingen, museums enz. veroorzaakt een zelfde kwaad. Mogen allen, die van aardschen arbeid op den Rustdag vrij zijn, dien voortaan besteden in de vreeze Gods, en zorgvuldig nijdjen wat anderen onnooedig werk bezorgen?
Lees Jes. 58: 13 en 14; Jerem. 17: 19—27. vs. 42—52; Hand. 20: 7—13.

3. Dat de nieuwbladen hun grooten invloed mogen gebruiken om de heilijng van den dag des Heeren te bevorderen.
De macht der pers is ontzaglijk, en 'tis diep te betreuren, dat die macht zoozeer tegen den Rustdag wordt aangewend. Welk een voorrecht zou 't zijn, zoo alle schrijvers van bladen, van welk karakter ook, niets opnamen, gericht tegen het pogen om de heilijng van den Rustdag te behouden waar zij bestaat, en te herstellen waar zij verdwenen is. Ook bidde men daarvoor, dat de mannen der pers ophouden langer den velen arbeid te leveren, die nu vele drukkerijen op 's Heeren dag bezig houdt.

4. Dat alle drinkhuizen en alle winkels die op den dag des Heeren open zijn, mogen gesloten worden, en dat de burgerlijke overheid die wotten op de viering van den Rustdag moge handhaven.
Op postkantoren wordt reeds lang en op groote schaal de Sabbat geschonden. Weiningen begripen recht, hoeveel werk het ontvangen, uitvoeren, stampelen en bezorgen van brieven op Zondag eischt, en hoeveel menschen op de postkantoren of in betrekking tot briefvervoer op spoorwegen enz. bezig zijn. Er rust een schuld op de Christenen in elk land, die niet het uiterste doen en geen innige smeekingen uitstorten, opdat deze zoo algemeene Sabbatschending ophoude.
Lees Nehem. 13: 15—22. Luk. 4: 16—20. Ezech. 20: 12—24; Openb. 1: 10—20.

5. Dat alle drinkhuizen en alle winkels die op den dag des Heeren open zijn, mogen gesloten worden, en dat de burgerlijke overheid die wotten op de viering van den Rustdag moge handhaven.
In sommige wijken van groote steden en in menig land, zijn op Zondag zooveel winkels open, dat men nauwelijks kan zien dat het Rustdag is. De open drankwinkels doen de dronkenschap toenemen, want velen, die op Zondag niet behoeven te werken, brengen daar hun tijd door in plaats van den Heere te dienen. Een voortdurend gebed moet opgaan, opdat deze en elke andere vorm van het kwaad verdwijnen; dat alle Vereenigingen ter bevordering van rust op den heilijng van den gewijden dag in hun pogen slagen mogen, en dat vele zielen tot Christus mogen bekeerd worden door den zegen des H. Geestes op de wegname der hindernissen, die de menschen zoozeer beletten te komen tot de kennis der waarheid.
Lees Rom. 13: 1—6. Amos 7: 4—10. Ef. 6: 1—9. Ps. 62.

6. Allen die den Rustdag wenschen geheiligd te zien, wordt verzocht zich op den genoemden tijd met elkander in den gebed te vereenigen, waarbij men in de bres der onderwerpen zich richte naar de bestaande nodden en behoeften. De toekomstige onthelijng van den dag des Heeren is ten verderf, ook voor ons volk. Het worde wakend en biddend tegengegaan.

HOOGENBEEK.

Door Kinderen.

Een Begravenis in Japan.

Een Hollandsch zending, die uit Amerika kwam en onlangs een tijd in Japan heeft verdoed, deelt ons daarvan een en ander mede, dat waarlijk wel verdient eens door de vrienden gelezeld te worden. We geven 't hier maar verkort.

Het heeft ons, zegt hij, gedurende den korten tijd, dien wij hier in Japan hebben doorgebracht, niet aan het zien van vreemde dingen ontbroken. Doch weinig dachten we, dat we al spoedig na de aankomst iets zouden zien, hetwelk ook zelfs voor de bewoners van het land geheel vreemd is.

Eenige dagen geleden verspreide zich door onze stad (Nagasaki) de tijding, dat de vrouw van den Gouverneur plotseling aan een hartkwaal was overleden. Het werd mij 't eerst mededeeld door onzen medezending Stout geheeten. De gouverneur had hem ook verzocht een lijkrede uit te spreken. Dit reeds wekte verwondering, daar noch de gouverneur noch zijn vrouw, bij haar leven, openlijk het Christelijk geloof beleden. Doch de verwondering kloof, toen hem werd gezegd dat hij moest spreken in het Engelsch, in een der voornaamste tempels in Nagasaki, en dat tegelijkertijd de begravenis zou plaats hebben, volgens den regel van den Boeddhistischen, dus een heidenschen godsdienst.

Dit was iets ongehoords, zelfs in dit land, waar thans alles verandert en op de wijs der Christenen wordt ingericht. De Gouverneur mocht voor zichzelf met nieuwigheden ingenomen zijn, toch kon hij de gedachten van het volk maar niet zoo links laten liggen. Wij wisten, dat hij eenigen tijd in Europa en Amerika had vertoefd; dat hij de Engelse taal zoowel spreekt als verstaat, evenals ook zijn vrouw, dat hij een persoonlijk vriend der vreemdelingen is. Hij dacht ook zelf de begrafenis-plichtigheid bij te wonen, iets dat volstrekt tegen de gewoonten der Japanezen is, bij het overlijden eenet vrouw.